

Sygn. akt **III AUa 1367/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Borkiewicz

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **J. S.**

przeciwko **Wojskowe Biuro Emerytalne w P.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji J. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt VII U 5184/14

o d d a l a apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marek Borkiewicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 grudnia 2014r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P. na podstawie art. 32 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 4 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin odmówił J. S. ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej.

Od powyższej decyzji odwołał się J. S., wskazując, że w dalszym ciągu nie ma odpowiedzi ile wynosi kwotowo różnica pomiędzy podstawą emerytury tj. 66% za 25 lat służby wojskowej a 75% ograniczoną ustawą po rzekomym doliczeniu służby cywilnej i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa tj. te 9% nie ma w decyzji WBE z lutego 1994r., jak i z 19.09.2001r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015r. oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd powołał się na następujące ustalenia:

Odwołujący J. S. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 13.12.1988r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w P. przyznał J. S. prawo do emerytury wojskowej od dnia 1.04.1989r., przy czym wypłatę tego świadczenia zawieszono od dnia przyznania - na czas pobierania renty inwalidzkiej. Na dzień zwolnienia z zawodowej służby wojskowej odwołujący posiadał 24 lata, 10 miesięcy i 21 dni wysługi emerytalnej z tytułu służby wojskowej.

Decyzją z dnia 5.12.1991r. Wojskowe Biuro Emerytalne w P. podjęło od 1.01.1992r. wypłatę emerytury wojskowej.

Wnioskiem z dnia 13.09.2001r. odwołujący zwrócił się do Dyrektora WBE w P. o zaliczenie pracy cywilnej do wysługi emerytalnej. Decyzją z dnia 19.09.2001r. doliczono odwołującemu do wysługi emerytalnej 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej.

Przed doliczeniem wysługi emerytalnej procentowy wymiar emerytury J. S. (przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru) wynosił 75% podstawy wymiaru, na co składało się **66,00%** wysługi z tytułu służby wojskowej i **15%** zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Po doliczeniu wysługi emerytalnej decyzją z dnia 19.09.2001r. procentowy wymiar emerytury (przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru) wynosił nadal 75% podstawy wymiaru, na co składało się **82,14%** z tytułu wysługi emerytalnej (37 lat, 4 miesiące i 15 dni) i 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową – doliczenie do wysługi emerytalnej zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej nie wpłynęło na wysokość świadczenia emerytalnego.

Pismem z dnia 13.12.2012r. odwołujący zwrócił się o „skorygowanie w decyzji o przyznaniu świadczenia, że pobiera emeryturę za 25 lat służby wojskowej, a te 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni to była praca cywilna, za którą nie otrzymuje emerytury”.

Decyzją z dnia 16.01.2013r. pozwany odmówił J. S. ponownego rozpoznania okresu wysługi emerytalnej ustalonej w prawomocnej decyzji z dnia 19.09.2001r. i dokonania zmiany tej decyzji poprzez nieuwzględnienie w wysłudze emerytalnej okresów pracy cywilnej w ilości 12 lat, 5 miesięcy i 25 dni.

Po rozpoznaniu odwołania J. S. od decyzji z dnia 16.01.2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 5.03.2013r. (sygn. VII U 563/13) oddalił odwołanie. Apelacja J. S. została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19.02.2014r. (sygn. III AUa 1285/13).

Pismem z dnia 9.04.2013r. J. S. cofnął wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej i wniósł o umorzenie postępowania.

W odpowiedzi decyzją z dnia 11.06.2013r. Dyrektor WBE w P. odmówił odwołującemu umorzenia postępowania z wniosku z dnia 13.09.2001r. zakończonego prawomocną decyzją z dnia 19.09.2001r.

Po rozpoznaniu odwołania J. S. od decyzji z dnia 11.06.2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 15.09.2014r. (sygn. VII U 2223/13) oddalił odwołanie. Od powyższego orzeczenia J. S. wniósł apelację.

W piśmie z dnia 18.11.2014r. J. S. domagał się spłaty 15% zwiększenia świadczenia emerytalnego z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 grudnia 2014r. nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P. odmówił J. S. ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej.

Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do treści przepisu art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013r. poz. 66 z późn.zm) emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

Natomiast zgodnie z art. 18 ust. 1 cyt. ustawy kwota emerytury bez uwzględnienia dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 25, nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd stwierdził, że podstawa wymiaru świadczenia emerytalnego odwołującego została prawidłowo ograniczona, zgodnie z przywołanym powyżej art. 18 ust. 1 ustawy do 75% tej podstawy.

Brak jest zatem możliwości wypłaty emerytury w wysokości przekraczającej 75% podstawy wymiaru emerytury.

Z wyraźnego brzmienia art. 32 ust. 1 ustawy wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa lub wysokości świadczenia jest wyłącznie przedłożenie nowych okoliczności faktycznych albo ujawnienie nowych dowodów, które istniały przed wydaniem decyzji, nie były znane organowi i nie zostały przez organ uwzględnione. Nadto przedstawione dowody/okoliczności muszą mieć wpływ na prawo lub wysokość świadczenia.

Za prawidłową należy zatem uznać decyzję pozwanego odmawiającą odwołującemu ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej. Odwołujący nie przedstawił bowiem żadnych nowych okoliczności, ani nie ujawnił nowych dowodów, które pozwalałyby na ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Nadto w przedmiocie konieczności ograniczenia podstawy wymiaru świadczenia odwołującego do 75% rozważania prowadził również Sąd Okręgowy w Poznaniu w wyroku z dnia 5.03.2013r. sygn. VII U 563/13.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz powołanych przepisów prawa materialnego, oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Apelację od wyroku złożył odwołujący zarzucając zaskarżonemu wyrokowi „niedokładne rozpoznanie sprawy o wysokość świadczenia emerytalnego.”

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że pozwany organ wypłaca mu jedynie 41% podstawy wymiaru, zamiast 75% i to od 1 marca 1994r.

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest pozbawiona podstaw.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i ich ocenę prawną, tym samym nie ma konieczności ponownego, szczegółowego ich przytaczania.

Przede wszystkim należy zauważyć, że ubezpieczony kwestionuje sposób obliczenia emerytury wojskowej zarówno w 1994r. jak i w decyzji z dnia 19 września 2001r, a zaskarżenie decyzji z dnia 1 grudnia 2014r. jest jedynie konsekwencją żądań wysuwanych wcześniej.

Trafnie Sąd Okręgowy zauważył, że kwestia prawidłowego obliczenia wysokości wypłacanej emerytury była już przedmiotem analizy w postępowaniach sądowych zarówno przed Sądem Okręgowym jak i Sądem Apelacyjnym (sygn. akt Sądu Okręgowego VII U 634/13, VII U 563/13 i VII U2223/13). Wszystkie odwołania skarżącego zostały prawomocnie oddalone.

Tym samym ponowna analiza sposobu ustalenia wysokości emerytury wojskowej jest zbędna, albowiem została już zawarta między innymi w uzasadnieniach wyroków Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5 marca 2013r., 15 września 2014r. oraz Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2014r. (sygn. III AUa 1285/13).

W niniejszej sprawie należy zwrócić uwagę, że zakres rozpoznawanej sprawy jest uzależniony od zakresu zaskarżonej decyzji. W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd nie orzeka o wniosku zgłoszonym do organu rentowego, lecz o zasadności odwołania od decyzji tego organu. O prawie objętym żądaniem, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga przez oddalenie odwołania lub jego uwzględnienie i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy (art. 477¹⁴ k.p.c.). Orzeczenie co do istoty sprawy, o którym mowa w art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., polega na sformułowaniu sentencji wyroku w taki sposób, aby zastępowała decyzję organu rentowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015r. II UZ 23/15).

Zaskarżoną decyzją Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w P. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury wojskowej.

Trafnie zatem Sąd I instancji przytoczył treść art. 32 ust.1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. 2015.330), w myśl którego „prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w tej sprawie zostaną przedstawione istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne albo ujawnione nowe dowody, istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, a mające wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość.”

Mając zatem na uwadze, że kwestionowane przez J. S. decyzje ustalające wysokość emerytury (m.in. decyzja z dnia 19.09.2001r. załączona do odwołania) są prawomocne, jedynie wskazanie nowych dowodów lub okoliczności faktycznych, istniejących w dniu wydania decyzji, mogłoby skutkować weryfikacją wysokości wcześniej ustalonego świadczenia.

Tymczasem zarzuty apelującego ograniczają się do polemiki ze sposobem obliczenia wysokości emerytury, nie wskazując jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na prawidłowość tych ustaleń.

Sąd Apelacyjny zauważa, że obszernie uzasadnienie sposobu obliczenia emerytury odwołującego zostało także zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2014r. sygn. akt III AUa 1285/13, a podnoszone zarzuty nie wnoszą do sprawy nic nowego.

Mając zatem na względzie przytoczone wyżej regulacje prawne, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że ubezpieczony nie spełnił warunków przewidzianych w art.32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r., a tym samym zarówno rozstrzygnięcie Sądu I instancji jak i zaskarżona decyzja odpowiadają prawu.

Z tych powodów apelacja na zasadzie art.385 k.p.c. podlega oddaleniu.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marek Borkiewicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	----------------------	-------------------------------